

θής ἐστὶν ἡ Ἀνατολική, λίαν μακαρία δύναται νομισθῆναι μὴ γινώσκουσα ὅποῃ αἱ ὀλέθριαι συζητήσεις, αἱ τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀκοὰς κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον μιαίνουσαι. »

« Μεταδάντος εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς Τιμοθέου τοῦ Πατριάρχου τῷ 1621, οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν τῆς Ἐκκλησίας κληρικῶν καὶ ἀρχόντων, πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἐξελέξαντο Κύριλλον Λούκαριν τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, διατρέχοντα τότε εἰς Μολδοβλαχίαν, καὶ ὁρισμὸν λαβόντες ἀπὸ τὸν Σουλτάνον Ὀσμάνην, ἔφεραν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τῇ

Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ κακογνωμόνως καὶ κακοτρόπως ἠθέλησαν νὰ διαταράξωσι καὶ τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὅθεν προσελθόντες εἰς τὴν βασιλικὴν Πόρταν τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, πικρῶς διέβηλον τὸν πατριάρχην Κύριλλον, μέμψεις καὶ κατηγορίας κατ' αὐτοῦ εἰπόντες, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποβληθῇ ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Ἀλλὰ φανερωθείσης τελευταῖον τῆς τῶν Ἰησουϊτῶν σκευωρίας, αὐτὸς μὲν ὁ Κύριλλος εἰς τὸν θρόνον ἐδεσθαιώθη, ἐκεῖνοι δὲ ἀτίμως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξεδιήθησαν. Διὸ μὴ δυνήεντες οἱ Ἰησουῖται, ἕτερόν τι προχειρότερον καὶ ἐπιζήμιον κατὰ τοῦ Κυρίλλου

8 Νοεμβρίου ἀπὸ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Οἰκουμενικὸν ἐπευφήμησαν. Προστὰς δὲ τοῦ θρόνου μῆνας τέσσαρας (κατ' ἄλλους, χρόνον ἓνα καὶ μῆνας τέσσαρας), ἀδίκως ἐξεδιήθη. »

« Τῷ αὐτῷ ἔτει (1623) βασιλεύοντος Μοράτη τοῦ Β', ἀνακληθεὶς ἐκ τῆς ἐξορίας Κύριλλος ὁ Λούκαρις, αὐθὺς ἔλαβε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. . . . Ἐν δὲ τῷ ἐπομένῳ, τῷ 1624, οἱ Ἰησουῖται δὲν εὐχαριστήθησαν εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐκδιουργίας, εἰς τὸ νὰ συγχίζωσι καὶ νὰ ταραττώσι τοὺς ἐν τῇ Δύσει βασιλεῖς των καὶ ἡγεμόνας καὶ τὰς ὑπ' αὐτοὺς

ἐπενόησαν, συκοφαντίαν πλάσαντες, καὶ Καλουϊνόφρονα αὐτὸν ἐκήρυξαν· τὸ ὅποῖον ἀκούσαντες οἱ Ῥῶσοι ἐπεμψαν τῷ 1630 πρὸς Θεοφάνην τὸν Ἱεροσολύμων πατριάρχην ὄντα τότε εἰς Ἰάσιον, ἐρωτῶντες ἐὰν ἀληθῶς ταῦτα λέγωσιν οἱ Ἰησουῖται· πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Θεοφάνης κεφ. 127 συνταξάμενος, ἀμέτοχον τῆς τοιαύτης συκοφαντίας ἀπέδειξε τὸν σοφώτατον Κύριλλον καθὼς καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὅμως δι' ἄλλας συκοφαντίας κατ' αὐτοῦ γενομένης ἐξεδιήθη τοῦ θρόνου. »

« Τῷ δὲ 1632 Κύριλλος ὁ Λούκαρις τὸ τρίτον